

den Skikkelse, det har. Som jeg sagde ved første Behandling, synes jeg, der kunde være Grund til at lægge Forterne ved Færdselsvejene mellem Roskilde og Køge Bugt, hvorved Sjælland ligesom blev delt i to Afsnit, saa at man bag disse Forter kunde standse en heldig Fjende og ved Hjælp af dem kunde sikre København og Omegn mod OVERRUMPLING, saa at der blev Tid til Mobilisering. Men en Fortrække paa over 4 Mil, paa hvilken jeg ikke ser, at der skal være Mandskab, vil ikke kunne hindre en OVERRUMPLING stort bedre, end om den ikke havde været her. Jeg mener i alt Fald, at disse Forter, jeg omtalte, i Lighed med Søforterne skulle være bemandede til enhver Tid og være under Vagt, saa at de virkelig kunde gøre nogen Nytte. Jeg tror for øvrigt ogsaa, at disse Tanker have en Del Tilhængere indenfor det høje Ting, og beklager, at Regeringen og Flertallet i Udvalget ikke have kunnet finde hinanden paa dette Grundlag. Skønt jeg ikke kan stemme for de fremskudte Forter, kan jeg dog paa den anden Side finde det rimeligt, at Ministeren, af Hensyn til Stemningen paa mange Hold, sætter sig det som Formaal at sikre mod en OVERRUMPLING, men jeg mener, at denne Sikring burde foregaa paa en anden og mere fremkommelig Maade end den foreliggende.

Jeg kan derfor ikke give noget af de to Forslag min Stemme, og jeg beklager, at der ikke foreligger et for mig tilfredsstillende Forslag, som jeg kan stemme for. Havde Stillingen nu i Dag været den, at Forsvarsordningen kunde være gaaet igennem, og at det blot drejede sig om at anvende en 6—8 Mill. Kr., havde jeg dog vist sagt: Ja, saa stemmer jeg for dem, selv om jeg ikke tror, at de blive til Gavn, thi jeg vil hellere stemme for at give for meget end for lidt. Men jeg kan ikke se, at den Fortrække, som her er lagt, er til Gavn, og jeg tror ikke, den kan holdes. Jeg henstiller til de Mænd, som i Fremtiden skulle have med Sagen at gøre, at søge at tilvejebringe Sikringen paa en anden Maade.

Dermed har jeg egentlig udtalt de faa Ord, jeg har at sige i Dag, idet jeg beklager ikke blot, at der ikke er Enighed, men ogsaa, at det kan se ud til, at Forsvarssagens Løsning kan have lang Tid tilbage, hvad der medfører, at vi maa give 10—20 Mill. Kr. ud til en Ordning, som er daarlig, og maa vedblive dermed, indtil vi faa en anden Ordning.

Den sidste ærede Taler (J. H. Jensen)

sagde, at det var let for de andre Partier at hovere over os, fordi vi ikke var enige. Ja, de Herrer fra den anden Side kunne sagtens være enige, thi det er nemt at stille sig paa et negativt Standpunkt og sige: Vi holde sammen om intet. (*Slengerik*: Ordføreren sagde netop, at vort Militærapparat er meget for stort!). Ja, til dets Formaal er det meget for stort, thi det skal jo kun bruges til at afværge Krænkelser af Vanvare, altsaa, naar en Magt kommer til at træde os paa Tæerne. Dertil ville de have det store Apparat. Men dertil behøve de ikke de mange Millioner. Dertil kunne de bruge Politimesteren og paa Landet Sognefogderne. De kunde magelig klare det! (Munterhed).

Jeg skal slutte med at sige, at jeg haaber og tror, at de fleste af mit Partis Medlemmer, selv om de have sagt, at de stærkt ønske Nedgang i Udgifterne, dog kun ønske en Nedgang, der kan ske uden at svække Forsvaret for meget. Jeg tror, at det store Flertal indenfor det Parti, jeg tilhører, vil være med til en forsvarlig Ordning, og jeg vil haabe, der kan blive tilstrækkelig mange Kræfter i Landet, baade før Valgene og efter Valgene, til, at vi kunne faa en forsvarlig Ordning af vort Forsvarsvæsen.

Ordføreren (J. C. Christensen): Det er indlysende, at Forhandlingerne nu ere ved at ebbe ud. Jeg skal derfor ogsaa indskrænke, hvad jeg har at sige, til det mindst mulige og kun gøre enkelte Bemærkninger, som jeg finder nødvendige.

Der blev af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og i Tilslutning dertil af det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds (*Slengerik*) bemærket, at det Eksempel fra Alabamasagen, som er nævnt i Flertalsbetænkningen, ikke kunde anføres for den Betragtning, som Flertallet har: at vi i Tilfælde af, at vi ikke opfyldte vor Neutralitetsforpligtelse, kunde risikere at blive idømte Skadeserstatning. Man har sagt, at i det Tilfælde fordredes der ikke nogen Hær af England. Det er sandt nok. Men det, der skete, var, at England paa et enkelt Punkt svigtede sin Neutralitetsforpligtelse, og paa Grund deraf krævede en anden Magt en stor Erstatning for lidt Skade. England gik ind paa Voldgiften og blev ved denne dømt til at udrede en betydelig Skadeserstatning. Hvis vi, omend paa et andet Omraade, svigtede vor Neutralitetsforpligtelse, og en Magt paa-stod, at den havde lidt økonomisk Skade